

SZKŁO TECHNICZNE	N O R M A B R A N Ż O W A	BN-84
	Analiza chemiczna szkła krzemionkowego i kwarcu	6855-13.00
	Wytyczne ogólne	
		Grupa katalogowa 0811

1. Przedmiot normy. Przedmiotem normy są metody oznaczania zawartości zanieczyszczeń metalicznych w szkłe krzemionkowym oraz w kwarcach krystalicznych stosowanych do produkcji szkła krzemionkowego.

2. Rodzaje i zakres stosowanych metod

Pierwiastek	Metoda oznaczania	Zakres stosowania %	Metoda podana w arkuszu
glin, wapń, tytan, magnez, mangan, miedź, żelazo	spektrochemiczna	0,0001 ÷ 0,01	0,1
beryl, stront, cyrkon, złoto, german, chrom, ołów, bar, cyna, gal, srebro, nikiel	spektrochemiczna	0,00005 ÷ 0,001	01
sód, potas, lit	atomowa spektrometria absorpcyjna	0,0002 ÷ 0,01	02

3. Próbkę do analizy. Próbkę wyjściowa szkła krzemionkowego lub kwarcu powinna mieć masę 200 g. Czynność rozdrabniania należy prowadzić w moździerzu agatowym. Do badań należy uzyskać próbkę o masie 50 g i wielkości ziarna poniżej 0,06 mm.

4. Czystość odczynników. Jeżeli nie podano inaczej w szczegółowych zestawieniach, należy stosować od-

czynniki o czystości spektralnej, a do przygotowania roztworów wzorcowych metale lub ich związki o czystości co najmniej 99,999%. Do sporządzania roztworów należy stosować wodę podwójnie destylowaną.

5. Dokładność ważenia. Jeżeli nie podano inaczej, należy ważyć do 1 g — z dokładnością do 0,0002 g.

6. Ślepa próba. Równolegle z analizą badanej próbki należy przygotować ślepa próbę dla kontroli czystości stosowanych odczynników i wniesienia odpowiedniej poprawki do wyniku oznaczania.

7. Wykreślenie krzywych wzorcowych. Przy przeprowadzaniu analiz metodami atomowej spektrometrii absorpcyjnej, krzywe wzorcowe należy wykreślić w układzie osi współrzędnych, odkładając na osi odciętych odpowiednie zawartości oznaczanego składnika w $\mu\text{g}/\text{cm}^3$, a na osi rzędnych — absorbancję odpowiednich roztworów wzorcowych.

Przy metodzie spektralnej analizy emisyjnej, krzywe wzorcowe należy wykreślać na papierze jednostronnie logarytmicznym, odmierzając na osi liniowej wartości zaczernień linii spektralnych, na osi logarytmicznej — stężenia pierwiastka w procentach.

8. Wyniki. Za wynik oznaczania danego pierwiastka należy przyjąć średnią arytmetyczną wyników równoległych oznaczeń, o rozbieżności nie przekraczającej dopuszczalnej różnicy przewidzianej dla danej metody i zakresu zawartości.

K O N I E C

INFORMACJE DODATKOWE

1. Instytucja opracowująca normę — Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy POLAM, Warszawa.

2. Autorzy projektu normy — mgr Wojciech Jaxa-Bykowski i Ryszard Masiak — Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy POLAM, Warszawa.

Zgłoszona przez Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy POLAM
Ustanowiona przez Dyrektora Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego POLAM dnia 4 kwietnia 1984 r.
jako norma obowiązująca od dnia 1 października 1984 r.
(Dz. Norm. i Miar nr 8/1984 poz. 16)